



*Een dag die begon
als alle andere...*

Machteloos

MARIANNE & THEO
HOOGSTRAATEN

DE CRIME COMPAGNIE

Marianne en Theo Hoogstraaten

Machteloos

De Crime Compagnie

Today is only one day in all the days that will ever be. But what will happen in all the other days that ever come can depend on what you do today.

Ernest Hemingway, *For whom the bell tolls*

Proloog

Onverwachts staat hij op, loopt om de tafel heen en gaat achter haar staan. Ze huivert en zet zich schrap. Onwillekeurig beweegt ze naar voren als zijn massieve gestalte zich over haar heen buigt en hij zijn gezicht vlak naast het hare brengt.

‘Denk je nu werkelijk dat je met zo’n verhaal wegkomt?’

Zijn adem strijkt langs haar wang. Ze voelt spettertjes, giftige spettertjes: hij spreekt met consumptie. Ze knijpt haar ogen dicht. Kon ze haar neus ook maar dichtknijpen zodat ze zijn penetrante zweetlucht niet hoeft te ruiken. Vol weerzin kijkt ze de andere kant op, weg van zijn zelfingenomen smoel, weg ook van haar andere ondervrager aan de andere kant van de tafel. De meewarige blik in zijn loensende ogen lijkt bedoeld om haar ervan te doordringen dat ze dit echt niet gaat redden, dat ze haar net zo lang zullen uitputten tot ze vertelt wat ze willen horen. Een paar dagen geleden was de onorthodoxe manier waarop rechercheurs verdachten soms ondervroegen een item dat voorbijkwam op het nieuws en verontwaardiging opriep. Ze is verbijsterd nu haar zoiets overkomt en kan het nauwelijks bevatten.

‘We zien er toch niet uit als randdebielen? Nogal beledigend, vind je niet?’ sist hij in haar oor.

Met beide handen pakt hij de rugleuning van haar stoel vast. Ze voelt zijn knokkels tegen haar schouderbladen drukken.

‘Oké, nog één keer. Je vriendjes worden er niet vrolijker van als je gaat praten, dat hoef je ons niet uit te leggen.’

De man tegenover haar maakt een onthoofdingsgebaar.

‘Als je meewerkt en namen noemt, valt er wel iets te regelen, strafvermindering, een nieuwe identiteit.’ Hij zegt het samenzweerderig. ‘Zelfs je man en je kinderen hoeven daar niets van te weten.’

‘*Fuck you!*’ schreeuwt ze en ze moet zich inhouden om hem niet aan te vliegen en de ogen uit zijn arrogante kop te krabben. Agressie tijdens een verhoor: koren op hun molen. Haar stoel wordt met een ruk achterover getrokken en weer losgelaten, zodat hij naar voren kantelt. Tot deze vorm van intimidatie hebben ze zich niet eerder verlaagd.

‘*Fuck you,*’ herhaalt ze woedend. ‘Stelletje klootzakken.’

Haar ondervrager is weer naast zijn collega tegenover haar gaan zitten. Hij oogt opeens vermoeid, stelt ze vast, vermoeder misschien nog dan zij, terwijl zij de hele nacht geen oog heeft dichtgedaan omdat ze dat vervloekte licht in haar cel lieten branden. De ander neemt haar geamuseerd op, alsof haar reactie hem wel bevalt. Ze hebben haar uit evenwicht gebracht, haar woorden laten zeggen die ze anders nooit in de mond neemt, daarvan is ze zich heel goed bewust, maar ook van de waarschuwing die ervan uit gaat. Ze staat op het punt door te slaan, concludeert hij nu waarschijnlijk. Nog even en ze legt de gewenste verklaring af. *No way!* Haar afschuw geeft haar net de kracht die ze nodig heeft.

‘Je kinderen hebben de beelden ook gezien. Je denkt toch niet dat ze ooit nog wat met je te maken willen hebben? Hun moeder een terrorist en een moordenaar. Zo iemand wil je toch geen moeder meer noemen?’

‘Als ik jouw man was ging ik snel op zoek naar een vervangster, iemand die je kinderen nog wat moederliefde

kan geven,' vult de andere man aan.

Ze verkramp, de wereld om haar heen wordt van ijs, de chercheurs worden twee grijnzende sculpturen die langzaam smelten. Ze slaat de handen voor haar gezicht en geeft zich over aan een huilbui. Haar kinderen hebben de beelden gezien. Die hufters halen haar kinderen erbij om haar te raken, hun ultieme troef.

De man die het woord *moederliefde* in de mond nam reikt haar over de tafel quasivriendelijk een papieren zakdoekje aan. Ze negeert hem en weigert wat hij zegt tot zich te laten doordringen.

'Ik zou ook overstuur zijn als iemand me vertelde dat ik mijn kinderen misschien nooit meer zou zien.'

'Daar zouden afspraken over kunnen worden gemaakt. Die nemen we dan mee in de regeling waar ik het zojuist over had. Maar dan moet je wel meewerken en niet met die onzin aankomen. We kunnen ons voorstellen dat ze je onder druk hebben gezet. Dat is een verzachtende omstandigheid die extra in je voordeel kan werken. Je hoeft het alleen maar toe te geven en namen te noemen, zodat we ze kunnen arresteren en het bewijs rond kunnen maken.'

Ze haalt diep adem, gaat rechtop zitten en kijkt haar kwelgeesten om beurten aan. 'Ik heb alles gezegd wat er te zeggen valt. Vanaf nu zeg ik geen woord meer zonder dat ik een advocaat heb gesproken.'

'Je vond dat toch niet nodig omdat je niets te verbergen had?'

'Ik dacht toen nog dat jullie op zoek waren naar de waarheid en kreeg te laat in de gaten dat jullie alles wat ik zeg in jullie eigen theorie inpassen.'

Wat ze zegt maakt geen enkele indruk, van het begin af aan al niet; dat maakt het minzame lachje op hun gezicht wel duidelijk. Zo meteen zegt een van de twee denigrerend 'mevrouwetje, mevrouwetje'. Om gek van te worden.

'Een advocaat dus. Dat zullen we moeten regelen. Je houdt er toch wel rekening mee dat het dan moeilijker

wordt om een deal met ons te sluiten?’

Hij kijkt haar vol verwachting aan, een laatste strohalm om haar weer aan het praten te krijgen. Ze krijgt het voor elkaar een glimlachje op haar gezicht te toveren.

Hoofdstuk 1

‘Rij nou door naar de volgende pomp, man. Je ziet toch dat ik ook wil tanken.’ Ongeduldig drukt Tosca op haar claxon. De blauwe Opel Astra voor haar blijft staan bij de achterste pomp. De bestuurder stapt uit, kijkt haar even aan, haalt zijn schouders op en begint te tanken. Wind je niet op, daar is het veel te warm voor. Behendig manoeuvreert ze haar Twingo langs zijn auto en zet hem bij de pomp ervoor zo neer dat hij op haar zal moeten wachten om weg te kunnen. ‘Moet dat?’ roept de man.

Ze pakt het vulpistool en glimlacht koeltjes. Hij is niet groot en lijkt haar niet het type dat meteen gaat slaan.

‘Wil je echt dat ik het uitleg?’

Zijn ogen vernauwen zich. Hij legt een hand op het dak van zijn auto en leunt naar voren om haar aan te kijken.

‘Ja, doe dat eens.’

Hij zegt het luid, uitdagend, denkt haar zo waarschijnlijk te intimideren. Ze geeft geen antwoord, keert hem de rug toe en concentreert zich op de roterende getallen op de pomp.

‘Takkewijf.’

Afgepoeierd. Enigszins triomfantelijk kijkt ze naar de ingang van het benzinstation. Naast de bloemen in emmers, ruitensproeiervloeistof en motorolie staat een lange, slanke man. Haar ogen worden als vanzelf naar hem

toe getrokken. Hij neemt haar op en beantwoordt haar blik ongegeneerd. Even trekt hij zijn donkere wenkbrauwen op. Flirt hij nou met haar? Hij ziet er goed uit: licht colbert op een donkere spijkerbroek, wit T-shirt, sneakers. Helemaal haar type.

De handel in haar hand schiet met een metaalachtige klik door. Ze hangt het vulpistool terug in de houder en draait de dop op de tank.

De bestuurder van de Opel is ook klaar met tanken en loopt weg om te betalen. Ze pakt haar handtas uit de auto en gaat hem achterna. Als ze vlakbij is laat ze haar ogen nog een keer over de man naast de uitstalling met autoartikelen glijden. Hij is de tekst op een flacon aan het lezen. Van dichtbij valt hij toch wat tegen. Hij heeft nogal wat lijnen in zijn gezicht waardoor hij er ouder uitziet dan ze eerst dacht.

De Opel-bestuurder heeft al afgerekend. Hij passeert haar rakelings. Ze negeert hem en gaat naar de kassa.

‘Waar is het toilet?’ vraagt ze als ze heeft betaald.

‘Aan de achterkant, mevrouw, bij de parkeerplaats.’

‘Bedankt.’ Ze knikt vriendelijk naar de caissière en loopt naar de uitgang. De man staat er nog steeds. Zonder naar hem te kijken wandelt ze naar haar auto.

De man achter haar heeft zijn motor al gestart. Ze grijnst naar hem. Geïrriteerd steekt hij zijn middelvinger op.

Een snelle blik op haar horloge. Half drie, nog ruim twintig minuten tot haar laatste afspraak in Zwolle. Dat redt ze net. Ze heeft er een hekel aan om meteen als ze ergens is angekommen naar een toilet te moeten vragen. Dan liever hier, in de hoop dat het niet al te smerig is.

Zonder zich te haasten start ze haar auto en rijdt naar de achterkant van het gebouw. Vanuit haar ooghoek ziet ze dat de man naast de ingang zijn hoofd draait om haar te kunnen volgen. Ondanks het warme weer heeft ze een lichtgrijs mantelpakje aangetrokken met daaronder een kanten topje. Met haar kastanjebruine haar en een grote

zonnebril trekt ze de blikken van mannen automatisch naar zich toe.

Als ze een paar minuten later terugloopt naar haar auto, gaat de deur van de herentoiletten open. Voor de tweede keer maken haar ogen contact met die van de onbekende man. Ze snuift. Dat kan geen toeval zijn. Ze loopt naar haar auto, zich bewust van zijn bewonderende blik op haar benen, stapt in en start de motor. Eentje met initiatief, hij komt naar haar toe. Verwacht hij nu werkelijk dat ze het raam laat zakken om een praatje met hem te maken? In haar achteruitkijkspiegel ziet ze hem achter haar auto om lopen. Niet op letten! Jasje uit, veiligheidsgordel vastklikken, versnelling in zijn één zetten en wegrijden.

Opeens wordt het portier aan de passagierskant opengetrokken. Razendsnel stapt hij in. Ze schrikt zo dat ze de koppeling te snel laat opkomen waardoor de motor afslaat. Door de schok komt ze in haar veiligheidsgordel te hangen.

‘Shit! Mijn auto uit!’

Woedend kijkt ze opzij. Grijsgroene ogen nemen haar rustig op. Zijn rechterhand houdt iets vast. Een pistool! Ze kijkt in de loop van een pistool! Haar handen trillen en laten het stuur los. Ze zou de veiligheidsriem moeten losmaken om uit de auto te springen, maar het lukt haar niet haar hand naar de drukknop te bewegen. De aanblik van het wapen heeft haar verlamd, als een konijn dat in het verblindende licht van een koplamp blijft staren.

‘Zet de versnelling weer in zijn vrij en start de auto.’

Hij heeft een beschaafde stem, rustig, dwingend, hypnotiserend bijna. Als vanzelf doet ze wat hij opdraagt. Ze heeft zich bij het zien van een thriller op tv wel eens afgevraagd hoe zij zich onder bedreiging van een vuurwapen zou gedragen. Zo dus! Zelfs al zegt haar verstand haar dat hij wel gek zou zijn om op deze plek te schieten, gevoelsmatig sluit ze dat toch niet uit.

‘Langzaam wegrijden, naar rechts de parkeerplaats op, goed zo, doorrijden tot de plek helemaal aan het eind, inparkeren, motor laten draaien.’

Ze heeft de indruk dat hij opgelucht is omdat ze zich niet verzet. Stom dat ze geen dot gas heeft gegeven en daarna vol op haar rem is gaan staan. Hij heeft geen veiligheidsgordel om. Wel houdt hij het pistool onafgebroken op haar gericht. Door de schok zou zijn vinger de trekker hebben kunnen overhalen. Ze rilt.

‘Wat wil je van me?’ krijgt ze er redelijk beheerst uit.

‘Dat vertel ik je later. We gaan eerst een paar afspraken maken.’

Kalme, zelfverzekerde ogen, maar met de onmiskenbaar vermoeide uitstraling van iemand die veel narigheid achter de rug heeft, kijken haar aan. Zo keek haar moeder ook, nog maanden nadat haar vader na een lange lijdensweg in het ziekenhuis was gestorven.

‘Afspraken maak je samen en ik wil helemaal geen afspraken met je maken.’

Een flauwe glimlach. Het pistool komt een stukje omhoog.

‘Ik vrees dat je geen keus hebt.’

In haar achteruitkijkspiegel ziet ze dat achter haar een auto met twee mannen erin is gestopt. Ze moet hun aandacht zien te trekken, het alarm aanzetten. Langzaam beweegt haar hand naar de knop op het dashboard. De verlamming lijkt opgeheven, de eerste schrik is voorbij.

‘Haal geen stomiteiten uit. Leg je handen op het stuur en blijf van de alarmlichten af,’ klinkt het scherp.

Hij heeft haar door, ze heeft niet met een domme jongen te maken.

‘Ik neem aan dat je het er levend af wilt brengen, een goede reden om wel afspraken met me te maken. Dus, wat doe je?’

Ze haalt diep adem. ‘Garandeer je me dan dat ik het er levend afbreng?’

‘De enige garantie die ik je geef is dat ik je niet overhoop zal schieten zolang je doet wat ik zeg. Daar zul je het mee moeten doen.’

‘Waarom ik? Er tanken hier zo veel mensen.’

Opnieuw een glimlach.

‘Je hebt zojuist bij de pomp je visitekaartje afgegeven: je bent doortastend, laat merken dat je er bent, laat je niet op de kop zitten en bent niet te beroerd om een ander de les te lezen. Precies het type dat ik zocht. Nog een keer: gaan we wat afspreken?’

In de spiegel ziet ze de twee mannen uit hun auto stappen en naar het benzinstation lopen. ‘Je zei toch dat ik geen keus had?’

‘Heel verstandig van je.’

Hij haalt iets uit de zak van zijn colbert. Op zijn linkerhand houdt hij het voor haar op zodat ze het goed kan zien. Het is nauwelijks groter dan een wattenschijfje, wel iets dikker, en er lopen dunne, gekleurde draadjes overheen naar de onderkant.

‘Kun je raden wat dit is?’

Ze staart ernaar met toegeknepen ogen. Er is wel iets waarmee ze dat spul en die draadjes associeert, maar ze weigert die gedachte toe te laten.

‘Het is toch geen springstof?’ Haar stem klinkt afgeknepen, alsof er een strop om haar hals ligt die langzaam wordt aangetrokken.

‘Heel goed. Semtex, om precies te zijn. Kneedbaar en geurloos. Geweldig spul. Met een paar van deze schijfjes kun je een huis opblazen, of een vliegtuig. Dit hier is meer dan genoeg om je longen uit je lijf te blazen, als je eigenwijs gaat doen.’

Doodsbang kijkt ze naar het ding, niet in staat te bevatten wat hij zojuist heeft gezegd.

Hij legt het schijfje op zijn schoot en pakt opnieuw iets uit zijn zak. Een rolletje leukoplast.

‘Pak eens aan.’

Ze verstijft. Roerloos blijft ze zitten.

‘Je begrijpt het nog steeds niet, hè? Zolang je doet wat ik zeg zal ik je niet beschadigen, heb ik beloofd. Maar dan moet jij dit nu wel aanpakken.’

Ze staart door de voorruit. Hij zal haar toch niet doodschieten als ze weigert?

Zijn arm schiet uit. Met een ruk wordt haar hoofd aan haar haren naar achteren getrokken en tegen de hoofdsteun gedrukt. Ze schreeuwt van de pijn, probeert hem met haar elleboog te raken, maar schampt slechts zijn stoel.

Vliegensvlug pakt hij haar rechterarm en draait hem langs haar rug omhoog. De pijn snerpt door haar schouder. Verweren heeft geen zin, hij is veel sterker dan zij. Op hulp van buiten hoeft ze niet te rekenen, want andere auto's staan te ver weg.

‘Dit was de laatste waarschuwing.’

Zijn stem klinkt buitengewoon beheerst, als van iemand die de zaak volledig onder controle heeft.

‘Je laatste kans op een goede afloop.’

Hij laat haar los, pakt het pistool dat hij tussen zijn benen had geklemd, diept uit de binnenzak van zijn jasje een buisje op en draait dat zorgvuldig op de loop.

‘Ik neem aan dat je weet wat dit is?’

Ze kan alleen maar knikken. Haar keel zit dicht, ze vecht tegen de paniek en de tranen.

‘Ik kan het me namelijk niet meer permitteren je levend te laten gaan voordat alles voorbij is. Je zou mijn signalement aan de politie doorgeven. Ik zou me voorlopig niet meer vrij kunnen bewegen en dat zou funest zijn, funester nog dan jouw dood.’

Hij zegt het zakelijk, afstandelijk.

‘Doe verstandig. Ik ben er niet op uit om je dood te schieten.’

Het rolletje leukoplast ligt weer in zijn hand.

‘Pak je het nu wel aan?’

Ze knikt.

‘Oké. Er zitten drie op maat geknipte strookjes op dat rolletje. Haal ze er een voor een af en plak ze met één punt op het dashboard voor me, zodat ik ze er gemakkelijk vanaf kan trekken.’

Ze peutert het eerste strookje los en buigt zich naar voren om het op het dashboard te plakken. Angstig kijkt ze naar het rondje midden in de geluiddemper, een oog, dat al haar bewegingen nauwlettend volgt.

In de rechter zijspiegel ziet ze de twee mannen naderen. Hij heeft ze ook opgemerkt, want hij werpt snel een blik over zijn schouder.

Ze plakt het tweede strookje naast het eerste. Haar hand zit nu heel dicht bij de knop voor de alarmlichten. Een druk daarop kan haar leven redden, maar kan er ook een eind aan maken. Zijn waarschuwend blik en de niet mis te verstane beweging met het pistool laten daar geen twijfel over bestaan.

De mannen stappen in hun auto en starten de motor.

‘Draai je gezicht naar me toe als ze langsrijden,’ beveelt hij. ‘Als ze je achteraf kunnen herkennen, heb ik niets meer aan je. Je weet nu wat dat betekent.’

Als de auto passeert draait ze haar gezicht naar hem toe. Hij knikt tevreden.

‘Uitstekend. Keer nu je rug naar me toe en schuif dat fraaie hemdje een stuk omhoog.’

Hij geeft haar de tijd om de betekenis van zijn opdracht te laten doordringen. Dit is te bizar, te onwerkelijk. Alles in haar verzet zich ertegen en toch doet ze wat hij zegt.

‘Iets hoger graag.’

Ze voelt iets kouds tussen haar schouderbladen op haar blote huid drukken, hoort hem de leukoplast van het dashboard trekken en voelt dat hij het opplakt. Hij moet zijn pistool weer hebben weggelegd, want hij gebruikt beide handen. Een kans om uit de auto te springen en weg te rennen. Kan niet, haar veiligheidsgordel zit nog vast.

Voordat ze het portier heeft geopend heeft hij haar al te pakken.

Hij frunnikt nog wat op haar rug, duwt de leukoplast stevig aan en trekt haar hemdje omlaag.

‘Perfect. Ga maar weer rechtzitten. Nieuwsgierig naar wat ik heb gedaan? Of kun je het raden?’

Het pistool ligt op zijn schoot, voor het grijpen bijna. Hij lijkt zich er niet druk over te maken. Uit de rechterzak van zijn jasje haalt hij een mobieltje en houdt het omhoog.

‘Op je rug zit semtex geplakt, met micro-ontvanger en detonator. Als ik op het cijfer één van dit mobieltje druk, explodeert de boel. Dat gebeurt trouwens ook als je het er zelf probeert af te trekken en de draadjes losgaan. Niet doen dus. Voor de zekerheid zal ik het een paar keer per dag controleren.’

‘Een paar keer per dag?’ zegt ze met droge mond. ‘Is vandaag niet lang genoeg dan?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik vrees dat je mijn gezelschap een aantal dagen zult moeten verdragen. Ik val overigens best mee, hoor, behalve dan dat ik van die enge speeltjes in elkaar knutsel.’

Een paar dagen... De gedachte maakt haar misselijk. Ze voelt zich duizelig worden en pakt het stuur stevig vast.

‘Je gaat toch niet flauwvallen?’ Hij legt een hand op haar schouder. ‘Ik heb je uitgekozen omdat ik dacht dat jij wel tegen een stootje kon. Haal een paar keer diep adem, dan voel je je vast weer beter. O ja, voor ik het vergeet: waar is je mobieltje? In je tas?’

Hij draait zich al om om het te pakken.

‘Ik ben alleen geïnteresseerd in je telefoontje,’ zegt hij terwijl hij de sluiting openritst. ‘De rest komt straks wel.’

Wat bedoelt hij daar nu weer mee? ‘In het zijvakje,’ zegt ze om te voorkomen dat hij haar hele tas overhoophaalt.

Hij pakt het eruit, kijkt op het schermpje, schakelt het uit en stopt het in zijn broekzak.

Daar gaat haar laatste redmiddel.

'Je krijgt het terug als je opdracht is volbracht. We gaan nu eerst een stukje rijden en nog wat praten.'

Hoofdstuk 2

Hij heeft het pistool in het dashboardkastje gelegd en zijn veiligheidsgordel omgedaan. Plotseling keihard remmen om hem uit te schakelen heeft geen zin meer. Er kan hooguit iemand achter op haar auto knallen, met veel schade en wie weet wat voor verwondingen voor de botsende bestuurder. Een lichte aanrijding dan, met alleen wat blikshade. Dan zal ze moeten stoppen, moeten uitstappen om de schade te bekijken en formulieren in te vullen. Alle gelegenheid om tegen de onbekende te zeggen dat ze is ontvoerd en dat hij of zij de politie moet waarschuwen. Nee, te riskant. Haar ontvoerder zal haar doorhebben en meteen met haar afrekenen. Ze kan kort 'help' op het schadeformulier schrijven. De kans dat hij dat ziet is klein. Dat zal echter wel een reactie uitlokken van de andere bestuurder, en die zal hij beslist opmerken. Ze gaat ervan uit dat hij haar geen moment uit het oog verliest.

Ze zucht ontmoedigd terwijl ze gas geeft en invoegt op de snelweg. 'Waar gaan we heen?'

'Gewoon de snelweg blijven volgen. Ik zeg wel waar je moet afslaan.'

Hij pakt haar tas weer, rommelt erin en haalt haar portemonnee eruit. Hij trekt een rits open en vindt meteen haar rijbewijs.

‘Driessen, echtgenote van Lagerwey, voornaam Tosca. Mooie naam, past wel bij je.’

Hij stopt het rijbewijs terug en haalt uit een ander vakje een foto.

‘Een gelukkig gezinnetje, twee kinderen, mooi huis, zo te zien. Of is die foto niet in je eigen tuin gemaakt?’

‘Gaat je niets aan. Wil je die foto alsjeblieft terugstoppen?’ Ze moet zich geweld aandoen om het beheerst te laten klinken. Die klootzak probeert haar privéleven binnen te dringen, een terrein waar ze hem koste wat kost buiten wil houden.

‘Alleen als je wat meer gas geeft. Je trekt de aandacht als je zo langzaam rijdt.’

Pas nadat ze het gaspedaal heeft ingedrukt, schuift hij de foto op zijn plek en stopt haar portemonnee terug in haar tas.

‘Goed, Tosca. Nu ik weet wie je bent, zal ik me ook voorstellen. Leon, aangenaam. Mijn achternaam doet er nu niet toe. Je krijgt hem nog wel eens te horen.’

Hij grinnikt overdreven, alsof hij een goede grap vertelt.

‘Een van mijn slechte eigenschappen is dat ik erg wantrouwig ben en altijd probeer anderen een stapje voor te zijn. Je doet nu wat ik je vraag, maar zodra je de kans krijgt neem je me te pakken. Heel logisch, van jou uit bekeken. Dat neem ik je ook niet kwalijk. Ik zou me in jouw plaats ook suf piekeren over de vraag hoe ik me hieruit kon redden. Een aanrijding forceren, dé kans om iemand te informeren. Heb je daar al aan gedacht?’

Vanuit haar ooghoek ziet ze dat hij haar met een grijns opneemt.

‘Kom op, Tosca. Dat heb je toch allang overwogen? Je hebt ook de risico’s al overdacht. Een explosie, rondvliegende lichaamsdelen, bloed, andere doden en gewonden, mensen die dicht bij je stonden. In de chaos die ontstaat zie ik wel kans om me onopvallend uit de voeten te maken. Alleen jammer dat ik dan op zoek moet naar een

vervangster voor jou. Zonde van zo'n mooie vrouw, treurig ook voor je man en je kinderen.'

'Laat mijn gezin erbuiten,' snauwt ze.

'Een gevoelige snaar. Vermoedde ik al. Oké, afgesproken, zolang je je gedraagt. Doe je dat niet, probeer je me er toch op de een of andere manier in te luizen, dan zal ik op zoek gaan naar je mooie huis en die leuke kinderen van je.'

Hij opent het dashboardkastje waarin hij zijn pistool heeft opgeborgen, haalt het zwartleren mapje met haar kentekenbewijs eruit en opent het.

'Je woont in Nunspeet. Vlak bij dat tankstation soms?'

'Gaaf je geen barst aan.'

'Als het nodig is weet ik het toch wel te vinden, een extra garantie, zo zie ik het maar. Je kunt je nooit genoeg indekken. Voor je het weet word je genaaid.'

Ze schrikt van de verandering in zijn stem, vol agressie en opgekropte woede. Waar komt dat opeens vandaan? Als ze opzij kijkt, staart hij strak voor zich uit, de kaken op elkaar geklemd.

'Waar waren we gebleven? O ja, je man en je kinderen zullen je gaan missen. Je kinderen zitten in de basisschoolleeftijd, zo te zien. Ben je altijd thuis als ze uit school komen?'

'Mijn moeder vangt ze op. Die woont vlakbij.'

Ze is er verbaasd over dat ze een eerlijk antwoord geeft. Maar waarom ook niet? Voorlopig kan ze het beste meewerken en hem vertellen wat hij wil weten. Ze moet hem paaien, zijn vertrouwen zien te winnen, misschien zelfs zorgen dat hij haar aardig gaat vinden, ook al verzet haar hele wezen zich tegen zo'n strategie.

'Hoe laat zou je ze ophalen?'

'Daar zou ik over bellen. Als ik laat moet werken of in een file terechtkom, blijven ze bij hun oma eten.'

'En je man dan?'

Ze aarzelt kort. Hopelijk heeft hij het niet opgemerkt. 'Het is koopavond. Dan blijft hij op de zaak.'

‘Een eigen zaak? En wat verkoopt man lief, als ik vragen mag?’

‘Reizen en verzekeringen.’

‘Klinkt goed. Later moet je me er maar iets meer over vertellen. Je vergeet weer gas te geven. Niet onder de honderd komen, graag.’

Hij staart weer een tijdje voor zich uit.

‘Kortom, door je familie word je voorlopig niet gemist. En op je werk?’

‘Ik heb vanmiddag nog één afspraak.’ Ze kijkt op haar horloge. ‘Over tien minuten.’

‘Die ga je dus mislopen. Wat voor gevolgen kan dat hebben?’

‘Ik kan op mijn mobiel worden gebeld om te vragen waar ik blijf, maar ik vraag me af of dat ook gebeurt.’

‘Je bent niet belangrijk genoeg,’ concludeert hij wat spottend.

‘De afspraak is meer in mijn belang dan van degene met wie ik hem heb gemaakt, vandaar.’

‘Je maakt me nieuwsgierig. Wat voor werk doe je?’

‘Wat doe jij eigenlijk? Waarom laat je me doelloos over de snelweg rijden?’

‘Daar kom je vanzelf achter. Nou, wat doe je? Laat me eens raden. Vertegenwoordiger?’

‘Zoiets, ja.’

‘Je probeert in elk geval iets aan de man te brengen. Nog een hint graag.’

Ze moet het spel meespelen, hem laten denken dat ze zich volledig gewonnen heeft gegeven. Op den duur wordt hij dan vanzelf minder alert en krijgt ze de kans iets te doen, al heeft ze nog geen idee wat.

‘Genezen.’

‘Genezen, ziek geweest, het juiste medicijn,’ denkt hij hardop. ‘Nee, het is niet waar. Je bent artsbezoeker.’

‘In één keer goed.’

‘Je was dus op weg naar een huisarts, met cadeautjes en hoge kortingen, mits hij jouw onvolprezen medicijnen maar gaat voorschrijven. En als hij het minimaal zo veel keer per jaar uit zijn pen op een receptenpapiertje laat vloeien, zit er een bonus voor hem in, bijvoorbeeld een meerdaags vliegreisje naar een congres dat nauwelijks een dag in beslag neemt, in een aantrekkelijk vakantieoord uiteraard.’

‘Dat is wel erg kort door de bocht. Ik ben er ook om voorlichting te geven over nieuwe producten.’

‘Ook ja,’ zegt hij droog. ‘Je bent belangrijker dan je zelf denkt, Tosca. Wedden dat je afspraakje een berichtje op je voicemail gaat inspreken? Jammer dat je het niet meer kunt afluisteren. Over één ding kan ik nu wel gerust zijn: niemand zal je voor vanavond als vermist opgeven. Het mag me ook wel een keer meezitten. Over 1200 meter komt er een parkeerplaats. Daar moet je afslaan.’

Het is een parkeerplaats zonder tankstation, met aparte plaatsen voor vracht- en personenwagens, gescheiden door een brede grasstrook. Langs de bosrand aan de rechter kant staan houten picknicktafels, waarvan er twee bezet zijn, de eerste door een gezin met drie kinderen, de tweede door een man met een herdershond.

‘Doorrijden tot de laatste picknicktafel, daar parkeren,’ beveelt hij.

Ze doet wat hij opdraagt, voelt zich een stuk kalmer dan de eerste keer toen hij naar een parkeerplaats wees waar ze moest stoppen. Zo snel wen je dus aan een situatie, ook al is die levensbedreigend.

‘Zet de motor maar uit. We gaan een luchtje scheppen.’

Hij stapt uit, loopt naar de picknicktafel, gaat eraan zitten en maakt een uitnodigend gebaar. Ze kijkt hem verbijsterd aan en weet niet hoe ze moet reageren. Hij heeft het pistool achtergelaten. Het ligt voor het grijpen in het dashboardkastje. Zou hij het vergeten zijn? Vast niet, daar is hij te uitgekookt voor. Bluf? Wil hij haar testen? Ze kan de motor starten en ervandoor gaan. Haar hart begint

sneller te kloppen. Shit! Het schijfje op haar rug. Uitproberen of hij zijn dreigement waarmaakt is te gevaarlijk, dat maakt zijn zelfverzekerde gedrag meer dan duidelijk.

Ze onderdrukt de opkomende woede en werpt hem een blik vol haat toe. Hij heeft zijn mobiel tevoorschijn gehaald en bestudeert de display. De zak! Hij weet precies wat ze denkt en welke afwegingen ze maakt, over zijn pistool bijvoorbeeld. Hij gokt erop dat ze er niet mee kan omgaan. Voor ze het op hem heeft gericht, heeft hij haar longen al uit haar lijf geblazen, zoals hij het zo plastisch beschreef. Naar hem toe gaan dus, gezellig bij hem aan tafel gaan zitten, zorgen dat hij haar aardig vindt, zodat het moeilijker voor hem wordt om haar op te blazen of dood te schieten.

Ze kijkt weer naar hem, wacht nog steeds met uitstappen. Hij zit met zijn mobiel te spelen en heeft weinig aandacht voor zijn omgeving. De man met de herdershond is opgestaan en loopt hun kant op. Pas als de hond vlak bij hem is en aan zijn been snuffelt, kijkt hij verstoord naar diens baas, die de hond de andere kant optrekt. Hond en baas lopen naar de bosrand, waar een bord het begin van een wandelpad aangeeft, en verdwijnen uit zicht.

Ze haalt een keer diep adem, opent het portier en stapt uit. Met een smak smijt ze het portier dicht en kijkt hoopvol naar de mensen verderop. Die besteden echter geen aandacht aan haar. Leon kijkt haar aan met een nauwelijks verhuld, triomfantelijk lachje.

Voor ze tegenover hem op de houten bank gaat zitten veegt ze een verdord blad en wat kruimels weg. Haar gedrag vermaakt hem, ziet ze. Wat is ze een trut om er in deze situatie op te letten of ze haar kleding niet vuilmaakt.

Als ze tegenover hem zit legt ze haar armen op tafel en vouwt haar handen. Ze moet proberen om zelfbewust over te komen, om in een gesprek het initiatief te nemen, zoals ze voor haar werk heeft geleerd.

‘Dit lijkt me een goed moment om me te vertellen wat je precies van me wilt.’

Hij kijkt haar strak aan. ‘Zo, vind je dat?’

Hij legt zijn mobiel voor zich op tafel. Haar hand is iets dichter bij het toestel dan de zijne. Opnieuw een test? Hij heeft haar ogen gevolgd, weet dat ze naar het toestel hebben gekeken. Hij verwacht dat ze zal proberen het weg te grissen, dus moet ze een betere kans afwachten.

‘Heb je met je pistool niet een groot risico genomen? Ik had op een schietclub kunnen zitten en je een kogel door je kop kunnen jagen voordat je op dat knopje kon drukken,’ zegt ze uitdagend.

‘Laat me niet lachen. Daar ben je het type niet voor. Het enige risico dat ik met jou loop is dat je zult proberen iemand te waarschuwen, die daarna de politie op ons spoor zet. Een scherpschutter die me uitschakelt voordat ik je bommetje kan laten afgaan. Daar ligt je kans. Voor mij is dat een klein risico, voor jou een directe bedreiging van je leven. Stel dat hij mist, of dat ik hem in de gaten krijg voordat ik ben omgelegd. Verwacht dan geen genade.’

Ze staart naar het gezinnetje aan de tafel verderop, naar de moeder die boterhammen aan haar kinderen uitdeelt en naar de vader die limonade in plastic bekertjes schenkt. Diederik deed dat ook, de laatste keer dat ze met z’n allen op reis waren, twee jaar geleden.

Ze zaten met z’n vieren aan een picknicktafel, met uitzicht over zee. Vanuit hun vakantiehuis in Cadzand-Bad waren ze ernaartoe gefietst, Sofie op haar eigen fiets, Felix in een zitje bij Diederik achterop. Diederik en zij hadden sinds ze waren opgestaan nauwelijks een woord gewisseld. Krampachtig probeerden ze voor hun kinderen de schijn op te houden dat ze geen ruzie hadden.

Sofie en Felix hadden wel gezien dat hun vader op de bank in de woonkamer had geslapen. Omdat het zo benauwd was in hun slaapkamer, was zijn uitleg geweest.

Zij had dat bevestigd. De bijna meewarige blik van Sofie liet er geen twijfel over bestaan dat ze er niet in trapte. Ze vroeg nog net niet waarover ze ruziemaakten en of ze nou ook gingen scheiden, net als Estelle en Daan. Estelle was regelmatig bij haar komen uithuilen toen haar relatie stukliep. Te laat had ze in de gaten dat Sofie meer van die gesprekken had begrepen dan ze voor een kind van haar leeftijd voor mogelijk hield. Nu Sofie zag dat haar eigen ouders elkaars blikken meden en niet met elkaar spraken, viel het muntje meteen. Ze was er stil door geworden en leek zich in zichzelf terug te trekken. Tot ze stopten bij die picknicktafel. Toen begon ze te dreinen en stookte ze onbewust het vuurtje tussen haar vader en moeder nog wat op. Opeens veranderde een fles limonade in een twistappel, die treiterig over de tafel heen en weer rolde.

‘Waarom heb je geen cola meegenomen, papa?’ zeurde Sofie. ‘Dit is echt vies.’

‘Lekker juist,’ zei Felix. ‘Van cola moet je boeren, dan komen de belletjes door je neus en dat doet pijn.’

Diederik legde een hand op Felix’ schouder. ‘Wat je zegt, Felix.’

‘Papa doet altijd wat jij wilt.’ Sofie keek haar broertje boos aan. ‘Stom joch! Ik hoef geen kleuterdrankjes.’ Verongelijkt schoof ze het bekertje van zich af. ‘Dat vind jij toch ook, mam? Gisteren zei je nog dat limonade suikerwater met een kleurtje is.’

Diederik keek haar waarschuwend aan. Naar de kinderen toe zouden ze altijd één lijn trekken. Tot dan toe was ze nooit van die afspraak afgeweken.

‘De volgende keer nemen we voor ons tweetjes cola mee, Sofie. Die limonade is niet te drinken. Papa heeft gewoon wat minder smaak dan wij.’

Het was eruit voor ze er erg in had.

Diederik zette de fles met een klap op tafel, pakte Sofies bekertje op en smeed de inhoud in de bosjes. ‘Het smaakt

niet volgens de dames, Felix,' gromde hij. 'Nou, dan drinken ze toch niets.'

Ze was opgestaan en had Sofies hand gepakt. 'Kom mee, dan gaan wij verderop in een strandtent cola drinken.'

Het was die week niet meer goed gekomen tussen Diederik en haar. Thuis had hij zich bij haar beslissing, de oorzaak van hun ruzie, neergelegd, met grote tegenzin. Ze had hem die tijdens de vakantie meegedeeld, 's avonds, na een strandwandeling. De kinderen waren naar bed en op tafel stond een glas wijn. Ze was van plan om weer te gaan werken omdat Felix naar de kleuterklas zou gaan, had ze verteld.

Halve dagen waren wat hem betreft bespreekbaar. Ze moest er alleen wel zijn als de kinderen uit school kwamen. Ze moest dus genoeg nemen met een lagere functie, want hij was niet van plan om Karin te ontslaan, de bedrijfsleider die haar had vervangen nadat ze van Sofie was bevallen. Op het reisbureau had niet iedereen een vast contract, dus hij kon eventueel iemand ontslaan. Omdat hij haar geen salaris hoefde te betalen, pakte dat financieel ook nog eens voordelig uit.

Ze was ontploft. Ze was mede-eigenaar. Hoe haalde hij het in zijn zotte kop om zoiets te durven voorstellen? Ze hadden samen die zaak gekocht, opgebouwd en uitgebreid. Ze wilde al niet eens meer op de zaak komen werken. Hij kon vast wel ergens anders een goedkope arbeidskracht opduikelen. Ze ging wel een andere baan zoeken, een waarover hij niets te zeggen had.

Hoofdstuk 3

‘Gezellig hè, zo’n picknick?’

Leon heeft zich omgedraaid om te kijken waar ze naar staarde.

‘Niet wanhopen, Tosca. Als je precies doet wat ik je opdraag, kun je daar binnenkort ook zitten met je gezin.’

‘Wat wil je van me?’ vraagt ze na enige tijd. Ze kijkt hem doordringend aan, houdt zijn blik vast. Het lijkt hem wel te amuseren, maar indruk maakt ze er niet mee. Ze kan geen vat op hem krijgen, heeft hem nog geen moment uit zijn evenwicht kunnen brengen. Toch is hij beïnvloedbaar, dat verraadde zijn reactie toen hij in de auto vertelde dat hij was genaaid door mensen die hij vertrouwde, of zoiets.

‘Ik heb geen auto. Je moet een paar dagen mijn chauffeur spelen en wat zaken voor me regelen. Niemand kent jou. Jij komt door deuren die voor mij gesloten blijven.’

‘Wat voor zaken bedoel je?’

‘Dat hoor je als het zover is.’

‘Heb je toevallig al bedacht dat er vanaf morgen naar mij en mijn auto zal worden gezocht?’

‘Moet ik daar echt antwoord op geven?’

Opnieuw die geamuseerde blik, waar ze zo langzamerhand knettergek van wordt.

Haar blik dwaalt weer naar de ouders met hun etende en drinkende kinderen. De vrouw is klaar met uitdelen en kijkt in hun richting. Ze zal een man en een vrouw aan een

picknicktafel zien zitten die even uitrusten van een lange autorit, die even gezellig wat zitten te keuvelen.

‘Wat heb je er dan op bedacht?’

‘Dat merk je nog wel. Vooruit, omdat je zo nieuwsgierig bent wil ik wel iets anders kwijt. Je gaat iemand namens mij een bezoekje brengen, als journaliste, om hem ervan te overtuigen dat hij voor het blok is gezet. Je krijgt iets van hem, of je laat iets bij hem achter, of je maakt een nieuwe afspraak, dat hangt van het gesprek af. Als hij wist dat je voor de farmaceutische industrie werkte, zou hij je trouwens vorstelijk ontvangen.’ Hij grijnst breed. ‘Zo nodig kunnen we dat inzetten om je binnen te krijgen.’

‘Klinkt volkomen gestoord allemaal. Moet ik die man ook vertellen dat ik een bom op mijn rug draag?’

‘Ik luister mee, dus zo stom zou ik niet zijn. Je moet een mobieltje aan laten staan en tussen jullie in leggen, alsof het een voicerecorder is. Ik heb zo’n ding al gekocht. Volgens mij ben je geknipt voor die klus, Tosca.’

‘En daarna haal je dat ding van mijn rug en laat je me gaan?’

‘Mits je het niet opzettelijk verpest of dat mobieltje zomaar uit de lucht laat gaan terwijl je met hem praat. Je hebt het voor een groot deel zelf in de hand.’

Het gezin is uitgegeten. De vader loopt met plastic zakjes, bekertjes en een lege fles naar een afvalbak; de kinderen rennen joelend achter elkaar aan over het grasveld.

‘Het is trouwens een rotgevoel, ik moet een beetje naar voren blijven zitten. Weet je zeker dat het niet zomaar kan ontploffen als ik er hard tegen stoot?’

‘Vrijwel uitgesloten. Je moet natuurlijk niet tegen de rugleuning gaan zitten schuren tot het losraakt. Morgen plak ik er nieuwe leukoplast op.’

De vader loopt van de afvalbak naar zijn auto en roept zijn kinderen. Hun moeder is al achter het stuur gaan zitten. Als ze allemaal zijn ingestapt, rijdt de auto weg.

‘Waar gaan we nu heen?’

‘Naar Steenwijk. Daar ga je wat boodschappen doen.’

Verdere uitleg blijft achterwege. Hij zwaait zijn benen over de bank, staat op en loopt naar haar auto. Steenwijk. Wat bezielt die man?

Een minuut of tien later rijdt ze de rondweg bij Zwolle op en mindert vaart. Leon draait de rugleuning van zijn stoel naar achteren en zakt achterover. Ze voelt de spanning wat wegvloeien. Alles lijkt normaal. Naast haar zit een man die ze een lift heeft gegeven en die, na zijn verhaal te hebben verteld, zwijgend voor zich uit zit te kijken. Die schijn wordt ontkracht als het schijfje op haar rug onaangenaam in haar vlees drukt. Snel buigt ze weer naar voren. Doodvermoeiend om zo te moeten zitten. Een snelle blik opzij vertelt haar dat Leon zijn ogen heeft gesloten. De arrogante klootzak vindt het niet eens nodig om haar in de gaten te houden. Hij kan rustig wat dommelen totdat ze er zijn en ze hem braaf wakker maakt. Uit pure machteloosheid drukt ze het gaspedaal diep in.

‘Heb je opeens haast?’

Shit! Hij is alerter dan ze vermoedde. ‘Ik was bang dat je zou gaan snurken,’ antwoordt ze spottend.

Hij reageert er niet op. ‘Waar zijn we?’

‘Een stuk voorbij Zwolle. Verderop komt de afslag naar de A32.’

‘Dan gaat het snel. Nog een kwartiertje en dan zijn we er. Oké, ik ga je alvast instructies geven. In Steenwijk parkeer je op een pleintje vlak bij het centrum.’

‘Ben je daar zo goed bekend?’

‘Ja. Ik heb er in mijn jeugd gewoond.’

‘O, je wilt herinneringen gaan ophalen,’ zegt ze cynisch.

‘Ken jij daar iemand? Heb je er toevallig familie of vrienden wonen?’ vraagt hij onverstoorbaar.

‘Nee.’

‘Daar had ik al een beetje op gerekend. Ik wil niet het risico lopen dat je een bekende tegen het lijf loopt, snap je?’

Ik gok erop dat Nunspeet er net ver genoeg vandaan ligt.'

'Had ik nou maar "ja" gezegd.'

'Je had het alleen maar lastiger gemaakt voor jezelf. We gaan er gezellig winkelen. Als ik jou was zou ik voor een paar dagen ondergoed aanschaffen en een tandenborstel en tandpasta, zeep en dergelijke. In dat chique pakje kun je niet blijven rondlopen, dat valt te veel op. Koop een spijkerbroek, zou ik zeggen, en een paar makkelijke schoenen, want dat gezwick op naaldhakken hou je niet dagenlang vol. Ook een paar shirts. Bedenk zelf maar wat je verder nodig hebt. Ik zag in je portemonnee een pinpas en een creditcard zitten, dus betalen moet geen probleem zijn.'

Tosca klemt haar handen om het stuur. Voor een paar dagen ondergoed... Een paar dagen zonder Sofie en Felix. Ze voelt een steek in haar hart en moet een snik onderdrukken. De stakkers weten niet waar ze is gebleven en gaan zich straks doodongerust maken.

'Staat er nog meer op het boodschappenlijstje?'

'Een fototoestel,' antwoordt hij prompt. 'En jij gaat dat voor me kopen.'

'En betalen zeker ook?'

'Je raadt het. Ik kan me zulke dingen niet meer permitteren.'

'Hoezo niet meer?'

'Vertel ik je nog wel eens,' zegt hij kortaf. 'Je moet vragen naar een toestel waarmee je ook onder water kunt fotograferen. We gaan namelijk op vakantie, naar een Caraïbisch eiland, en je wilt plaatjes schieten van het koraalrif, met mooie, gekleurde vissen, snap je?'

'Nee, ik snap er niets van. En ik ga geen peperdure camera voor je kopen.'

'Hoefst ook niet. Ze hebben van die wegwerpdingen die maar een paar tientjes kosten. Als ze niet op voorraad zijn, pech gehad. Stel jij je vraag nu maar en zeg erbij dat we met vakantie gaan.'

‘Gaan we dat ook? Ik heb helaas geen paspoort bij me.’

‘Heb je niet nodig. Let op, de volgende afslag moet je nemen.’

Hij is goed bekend in het stadje. Hij wijst haar feilloos de weg, via een rotonde, over een spoorwegovergang, langs een gracht en restanten van een oude stadsmuur naar een pleintje met een centrale parkeermeter. Met enige moeite vindt ze een plekje, schuift haar auto tussen twee andere en zet de motor uit. Enigszins vermoeid leunt ze op het stuur. Hij opent zijn portier en springt energiek uit de auto.

‘Kom op, Tosca. We moeten veel doen en we hebben niet de rest van de dag de tijd.’ Hij loopt achter de auto langs en trekt haar portier open.

‘Als je hier zo bekend bent, weet je dan ook waar ik naar een toilet kan?’

‘In een restaurant op het plein. Daar gaan we straks wat drinken. Kunnen we elkaar nog wat beter leren kennen.’

Uit de borstzak van zijn jasje haalt hij een bril met een opvallend, donker montuur en zet hem op. Alsof er opeens een andere man voor haar staat.

‘Maar eerst wil ik dat je kleren gaat kopen. Red je dat nog?’

‘Als het per se moet...’ Ze trekt de sleutel uit het contact en pakt haar handtas van de achterbank.

‘Wacht even.’

Hij grist hem uit haar hand, ritst hem open en onderwerpt hem nog een keer aan een inspectie. Zich verbijtend kijkt ze toe hoe alle vakjes zorgvuldig worden bekeken en betast.

‘Had je er nog niet genoeg in gekeken?’

‘Jawel, ik had alleen dit erin laten zitten.’ Op zijn hand liggen een lippenstift, een oogpotlood en een pen.

Hij geeft haar de tas terug.

‘Deze voorwerpen bewaar ik voorlopig voor je. Dan kom je niet in de verleiding om een berichtje achter te laten op een passpiegel, op een toiletdeur of een velletje wc-papier.’